

Jsou legendy,
které neumírají...

TEMNÉ
BRATRSTVO II

MEČ SEVERU

Host

Luke Scull

TEMNÉ
BRATRSTVO II MĚČ
SEVERU

Luke Scull

Brno 2015

TEMNÉ
BRATRSTVO II MĚČ
SEVERU

Luke Scull

Copyright © Luke Scull, 2015

Cover art © Dorothea Bylica

Translation © Ladislav Václavík, 2015

Czech edition © Host — vydavatelství, s. r. o., 2015
(elektronické vydání)

ISBN 978-80-7491-663-2 (Formát PDF)

ISBN 978-80-7491-664-9 (Formát ePub)

ISBN 978-80-7491-665-6 (Formát MobiPocket)

Mamince

PŘED ŠESTATŘICETI LETY

Slyšel, jak se za ním ostatní řítí mezi stromy. Napůl klouzal po svahu dolů a jeho poničené boty se jen stěží zachytávaly na zmrzlém sněhu. Chladem necítil nohy a připadal si jako to mrtvé jehně, které se mu divoce zmítalo na rameni. Zvířeti z proříznutého hrdla vytékala krev a prosakovala špinavými hadry, které měl mladík na sobě.

Jeden z jeho pronásledovatelů zaklel a poté ze sebe vyrazil vzteklý řev. Prchající si nadhodil mrtvolu na rameni a ušklíbl se. Unikal jim, a to i přesto, že nesl náklad. Viděl, že několik z nich už to vzdalo. Byli to většinou staří muži. Dobře přes třicet.

Získá nějaký náskok a najde si úkryt. Chvilí se bude schovávat a pak si rozdělá oheň. V žaludku mu mocně zakručelo; připomnělo mu to, že letošní zima byla zoufalá. Drsnější než všechny, které pamatoval.

Přeskočil přes spadlý strom a jen tak tak udržel rovnováhu na zamrzlé louži za ním. Vzápětí slyšel zuchnutí a vzduchem se rozlehla nová sprška nadávek — měl za to, že jeden z jeho pronásledovatelů o kmen klopýtl a natáhl se jak široký tak dlouhý.

Pomyslel na to, co se asi stalo s Listem a Rudouchem — nebo lépe Hluchouchem, jak se rozhodl, že bude svému nešťastnému příteli říkat. Rudouch měl zůstat na stráži a on s Listem plenili statek. Právě když podřízli první jehně, někdo spustil poplach. Ukázalo se, že Rudouch byl stejně zoufalý na stráži jako v kuchyni. Nikdo nechápal, jak se mu podařilo přežít ve Skarnově bandě tak dlouho.

Konečně stromy ustoupily. Teď viděl řeku. Až se dostane na druhý břeh Ledovice, ti tvrdohlaví parchanti už to určitě vzdají, říkal si. Běžel dál a od úst mu v rychlém rytmu odletovala oblaka páry — když se však přiblížil ke břehu, uvědomil si, že je na tom zle. Ledovice ještě nebyla zcela zamrzlá. Vzdouvající se proudy hnětly obrovské kusy ledu, které do sebe narážely s takovou silou, že by rozdrtily dospělého muže. Tu rozběsněnou vodní masu neměl sebemenší šanci přeplavat.

Poslouchal, kde jsou jeho pronásledovatelé, pak zabočil prudce stranou s úmyslem vydat se po proudu a vrátit se oklikou zpět do lesa.

Z lesa vyběhli dva muži a zastoupili mu cestu.

„Zašels příliš daleko, hochu.“ Muž, který k němu stál blíž, lapal po dechu, ale jeho chmurně rozhodný hlas nenechával nikoho na pochybách. Ani ledově blyštivá ocel u jeho pasu.

Neztrácel čas s odpovědí. Místo toho vyrazil kupředu a udeřil muže čelem do obličeje. Slyšel, jak praskají kosti, jak se pod silou nárazu bortí chrupavky. Okamžitě se otočil, setřásl jehně ze zad a zvedl ho jako nouzový štít. Druhý muž z dvojice se rozmáchl, meč mu uvízl v boku zvířete, a než se útočník stačil zatvářít překvapeně, utřžil tři rychlé údery a svalil se k zemi.

Zloděj se shýbl k jehněti a začal z něj vytahovat meč, když vtom do něj kdosi zezadu vrazil a povalil ho na zem s takovou silou, až mu meč i tělo zvířete vyletěly z rukou.

Otočil se, aby na muže, jenž se nenadále objevil na scéně, zaútočil. Byl to nebezpečný protivník, vysoký stejně jako on a o dost těžší. I když byl mladý zloděj na svůj věk neobyčejně silný, nemohl toho druhého dostat na lopatky a pořádně udeřit. Mladík už od něj utřžil ránu do obličeje, takže plival krev. Muž ho chytil rukou pod bradou a tlačil ho k zemi. Zloděj se v zoufalém pokusu vzepřel a jen tak tak se vyhnul skále, o kterou mu chtěl protivník roztržít lebku.

V souboji s mužem z Východního sáhu mladík naprosto ztratil pojem o čase. Když se navzájem tloukli na břehu řeky, mohla uběh-

nout minuta nebo hodina, a ani jeden nebyl schopen toho druhého přemoct. Nakonec se od sebe odtrhli, obránce udělal krok dozadu a ztěžka oddychoval.

Mladý zloděj si pozvolna uvědomil, že je někdo sleduje, a otočil se. Hledělo na ně asi tucet tváří. Jednu dobře znal, podlitiny změnilily její chlapecké rysy v bezbarvou masku. List.

Jeden z mužů držel Listovi pod krkem dlouhou dýku. Dva další napínali luky s šípem založeným v tětivě. Ten, který vypadal nejohroživěji, potřásl hlavou a odplivl si na sníh. „Kde máš ostatní?“

„Ostatní?“ Věděl, o kom ten muž mluví, nebo si to alespoň myslel. Také věděl, že v tom případě to má spočítané.

„Vaše banda. Celej rok už plundrujete osady poblíž Příkra-jiny. Povraždili jste jednu rodinu, když spali, matku i s dětma, všecky.“

Mladík sebou při té vzpomínce trhl. Přejel si hřbetem ruky po tváři a podíval se na krvavou skvrnu, která mu na něm ulpěla. Podíval se nahoru. Nebe ztmavlo jako stará podlitina.

„Čekám na odpověď, hochu.“

Zloděj přimhouřil oči a zahleděl se na mrtvé, rozseknuté jehně ležící na břehu řeky. „To jsem nebyl já. Ani List ani Rudouch.“

„Ty mi tu budeš tvrdit, že vy tři jste práskli do bot, když začalo zabíjení?“

„Je to tak.“

Vůdce bojovníků z Východního sáhu si opět odplivl. „Takže to uděláme po zlým.“ Pokynul muži, který držel Lista. „Utop ho. A pěkně pomalu. Dáme tady přítelíčkovu čas, aby si rozmyslel, jestli nám náhodou nemá co říct.“

Když Lista vlekli k řece, začal se vzpírat. Mladíkův přítel sotva odrostl dětským střevecům a nebylo snadné dívat se, jak se snaží vymanit ze sevření, avšak mladý zloděj neuhnul očima. Ani tehdy když Listovi násilím ponořili hlavu do zpěněné vody.

„Kolik ti je?“ zeptal se velitel, když Listovi opět vytáhli hlavu z vody.

„Šestnáct,“ odpověděl zloděj na břehu. Viděl, jak List drkotá zuby. Vytáhlý chlapec měl co dělat, aby se nadechl, a jeho kůže nabrala ošklivě modrý odstín.

„Hm. Seš skoro ještě kluk a už jsi odrovnal dva moje chlapy. Zmasakrovat tu ženskou a její děcka, to musela být hračka.“

Začínala mu docházet trpělivost. „Už jsem vám řekl — já to nebyl! Jenom jsme kradli zvířata, nic víc. Opustili jsme Skarna a celou jeho bandu, ještě než dorazili do Východova.“

List opět putoval pod vodu. Když byl znovu nad hladinou, oči měl obrácené v sloup. Už se nevzpouzel.

Velitel ukázal na mátožnou postavu. „Je hotovej. Doraz ho a tělo hoď do vody.“

Projela jím vlna vzteku. Měl Lista rád, byl to bystrý kluk, od přírody veselý, i když podřízl hrdlo strýci, aby nemusel strávit další noc v jeho posteli. Když se mladý zloděj přidal ke Skarnovu gangu, List si ho vzal pod ochranná křídla; zachránil ho před nejnou krvavou šarvátkou, vyprovokovanou jeho přehnanou hrdostí.

„Utopíš ho a zabiju tě.“

Muži s luky se mírně pohnuli, šípy na tětvách připravené k výstřelu. Jejich velitel se ošklivě uchechtl a kývl hlavou na muže, který Lista držel. „Utop ho.“

Mladík vyrázil útoku.

Než se nadál, ležel na zemi a hleděl na olověné nebe. Poletující sněhové vločky mu tály na obličej. Sáhl si na koleno a ucítil, že mu z něj trčí šíp. Objevila se nad ním tvář.

„To bylo hloupý. Statečný, ale hloupý. Chlapi!“

Cítil, jak ho vlečou sněhem ke hřmotné, prudce tekoucí vodě. Hrubě ho otočili a podrželi nad řekou. Díval se přes Ledovici a viděl, jak se Listovo tělo kroučí a točí právě jako list, než se konečně ponořilo pod hladinu. Pak jeho samého někdo chňapl za vlasy a vtlačil mu hlavu dolů, dolů do mrazivého ledového malströmu...

„Počkejte!“

Jeho katové zaváhali a podrželi mu hlavu těsně nad vodou. Civěl do její divoké hlubiny.

„Jak se jmenuješ?“ zeptal se hlas. Byl hluboký a mocný, zdálo se, že se obrací přímo k odsouzenému. Ten nepatrně natočil hlavu a viděl, že k němu mluví onen hromotluk, se kterým se předtím rval.

„Záleží na tom?“ Velitel byl viditelně rozmrzelý. „Je to loupežník. Zabte ho a zbavte se ho.“

„Ten kluk má v sobě oheň. Oheň a ocel. Mohli bysme z něho něco kloudného ukout. Duchové vědí, že v Tvrzi potřebujeme bojovníky.“

„Je to chladnokrevný zabiják. Vrah dětí. A navíc právě schytl šíp do kolena. Z takového zranění se dostane jen málokdo.“

Na chvíli se rozhostilo ticho. Zadržel dech, pod ním běsnila rozbouřená Ledovice.

Téměř něžně na něj sáhla čísi silná ruka a otočila jej. „Ještě jsem se nesetkal s klukem, který se umí prát tak jako ty. Zvlášť když je polomrtvej hlady. Zeptám se tě znovu: Jak se jmenuješ, hochu?“

Hleděl na svého zachránce. Mužova tvář nesla několik menších šrámů z dřívějších půtek, ale jeho oči neprozrazovaly žádný zlý úmysl ani vztek. Jen jakousi zvědavost.

„Jmenuju se...“ řekl mladík pomalu a snažil se neomdlít bolestí. Setřásl si sníh z víček. „Jmenuju se...“ řekl znovu.

„...Kayne.“

DIVOKÝ KRAJ

„Kayne.“

Drsný hlas ho vytrhl ze spánku, jako kdyby mu na hlavu vylili kbelík ledové vody. Vlk dokázal jeho jméno svým chraplavým hlasem vyslovit na sto různých způsobů a při každém z nich Kaynovi tuhla krev v žilách. Jeden pohled na Jerekův holý, ožehlý obličej ho stačil utvrdit v přesvědčení, že se brzy stane něco špatného.

„Loupežníci?“ vypravil ze sebe tiše. Jerek přitakal a zamračil se do ustupující noci. Pochmurný válečník již vytáhl své dvě sekerky, kruté nástroje smrti, které vzaly více životů, než mohl Kayne spočítat.

Starý Horal se bolestivě postavil na nohy a protřel si ospalé oči. Ani nerozdělávali oheň, nebylo proč. Vrcholilo léto, a navíc doufali, že nepřilákají pozornost. Doufali, že se vyhnou situaci, jako byla tato.

Tasil svůj široký meč a zapátral očima ve tmě. Velký kulový, sakra, pomyslel si rozmrzele. Oči ho zlobily čím dál víc.

Naopak Jerekovy smysly se zdály ostré jak nikdy předtím. Jeho přítel proseděl na stráži mnohem delší dobu, a i když o tom ani jeden nemluvil, Kayne se začínal cítit provinile. Pocitu viny je vždy právě tolik, kolik je ho člověk schopen unést. A čím starší člověk je, tím těžší je i jeho břemeno.

Kdesi poblíž praskla větévka. Vzduchem prosvištěl šíp a s tupým úderem se zabodl do trávy šest stop od místa, kde stáli přivázaní koně. Zafrkali a nervózně přešlapovali na místě.

Kayne si povzdechl. Lukostřelce nenáviděl. Byli podle jeho soudu jen o něco lepší než čarodějové, ačkoli přinejmenším většina z nich měla tu slušnost a neproměňovala se kolem oblečená v něčem, co jejich stav jen předstíralo, jak to bývá zvykem u čarodějů. Temnými úžlabinami jeho mysli se zamihotal útržek snu, z něhož jej Jerek právě vytrhl, a sklouzl pohledem ke svému levému kolenu. Při vzpomínce na dávnou bolest sebou trhl.

Jerek pokynul doleva, přikrčil se a odplížil se pryč; kličkoval přitom ze strany na stranu. Kayne jej následoval, i když ho stálo úsilí sehnout záda, která se ozvala krutou bolestí.

Zdálo se mu, že stíny před ním se hýbou. Loupežníci se obvykle přemísťovali v malých skupinách, aby mohli tvrdě a prudce udeřit a rychle prchnout. Nebylo pravděpodobné, že jich bude hodně. Jestli se jim podaří jednoho nebo dva porazit, ostatní se hned rozutečou.

Vtom ucítil, že se napravo cosi hýbe. Zapomněl na koleno, ve kterém mu skřípalo, vrhl se v kotoulu k zemi a opět se postavil s mečem vysoko nad hlavou připraven rozseknout vedví kohokoli, kdo by se ukázal.

Byl to však jen Jerek a oči mu blyštěly přízračným světlem. Vlk si odplivl do trávy a zavrtěl hlavou. „Vzali roha,“ řekl. „Nejlíp, když pudem dál. Nemá smysl čekat, až na nás udeřej za bílého dne.“

Kayne přikývl. Oba muži z vlastní nedávné zkušenosti moc dobře věděli, že ve Zlozemi byli loupežníci vždy nebezpeční.

Vrátili se k tábořišti, kde zjistili, že jejich vaky jsou pryč.

„Ti kretění nám čmajzli věci,“ zavřel Jerek, který pro ostré slovo nikdy nešel daleko. Zvedl ruku a začal se tahat za vousy, což dělal pokaždé, když byl jen krůček od toho, aby vybuchl hněvem.

Kayne zavřel oči a opřel se o meč. Takový začátek jejich putování nevěstil nic dobrého. Uběhly tři týdny od chvíle, kdy vyrazili z Dorminie, a rány, které utržili během bitvy o město, je přinutily chvíli si odpočinout. Zvláště Jerekova zranění byla ošklivá — nejméně dvě zlomená žebra a naštípnutá lícni kost. Ale Vlk by raději

omdlel v sedle, než aby zůstal o týden déle. Jerek nesnášel davy lidí. Nesnášel měkké pohodlí lidí z Nízin. Popravdě nesnášel téměř úplně všechno.

„Aspoň že máme koně,“ zabručel Kayne. Přešel k nim a lítostivě kroutil hlavou. „Mohli bysme se vrátit do Popelova a doplnit zásoby,“ navrhl, i když věděl, jaká bude odpověď.

Jerek po něm střelil zlým pohledem. „Tam já nejedu. Hrůza a děs, ta díra.“

O tom se s ním Kayne nemohl přít. Popelov ke svému názvu nepřišel náhodou. Na nejsevernějším vazalském městě Dorminie se usazoval černý prach, který sem z Pekelných hor přinášely divoké vichry, a pronikl do všech jeho koutů. Nebylo to místo, kam by se oba muži kdy chtěli vrátit.

„Takže asi jedem dál,“ řekl Kayne, zasunul meč a vsedl na koně. S přicházejícím ránem se obloha vyjasňovala a půlnoční modř bledla do kovově šedé. Kayne pohledem zkoumal okolí a Jerek se zatím vyšplhal na svého černého hřebce, jenž svůj láteřící náklad snášel s klidem, který by jeho původního podkoního jistě překvapil. Se zvrátaty Jerek vycházel lépe než s lidmi.

Na míle daleko se před nimi ve všech směrech otvírala rovinatá krajina. Divoká tráva na ní soupeřila s dubovými, jilmovými a březovými hájky. Denní světlo brzy odkryje jejich třpytivé, zlaté a zelené odstíny.

Kayne věděl, že dál na severu tyto živoucí barvy pohasnou. Tráva prořídne a zšedne a místo stromů porostou keře, než skutečně dorazí do Zlozemě — širokého neplodného kraje, jenž kdysi, v časech před vypuknutím Války s bohy, býval domovem kočovného kmene Yahanů, chovatelů koní. Naposledy když tudy s Jerekem projížděli, se krajem potulovaly hordy loupežníků. Vzhledem k hromadám mrtvol, které za sebou zanechali, si Kayne domyslel, že král banditů nebude v náladě, aby je vítal s otevřenou náručí.

Cestou s obavami sledoval Jereka. Zdálo se, že Vlk má bolesti. Pravděpodobně se ozývalo jedno z jeho zranění. Kayna stále bolely

jeho vlastní rány, hlavně jizva po bodnutí nožem do břicha, která hrozila, že začne hnisat. Maso srostlo bez jakékoli infekce, ale jizva stále mokvala. Nedělal si s tím velkou hlavu. Některé rány se neza-
hojí nikdy, rány, které tlejí hluboko v duši a nakonec člověka zlomí
snadněji než jakákoli tělesná újma. Duchové věděli, že on sám si
takových jizev nese dost, ale zprávy, které dostal v Šedoměště, mu
dodaly naději, že ta největší z nich by ho nemusela pronásledovat až
do hrobu. Poprvé za mnoho měsíců měl nějaký cíl. Měl pro co žít.

Pustil uzdu a stiskl měšec s mincemi, který mu visel u pasu. Čtyřicet zlatáků a hrst stříbrňáků — slušný obnos pro kohokoliv. S Jerekem si prošli peklem, aby ho vydělali. Člověk neosvobozuje město od tyrana každý den. V Trinu si udělal přátele, potkal dobré lidi — a několik poněkud méně dobrých, ale zajímavých. Za jiných okolností by možná podlehl pokušení zůstat. Místo toho s Vlkem odjeli z Dorminie, jakmile nabyli své odměny. Druhý poklad ukrytý ve váčku změnil všechno. To byl důvod, proč se vracel na sever. Zpátky do Klyhor. Zpátky do míst, kterým kdysi říkal domov.

„Kayne.“

Jerek ukázal na houštinu stromů přímo před nimi. Kayne se na své hnědé klisně nahnul dopředu a přimhouřil oči, ale neviděl nic než nezřetelnou zelenou skvrnu. Zklamaně zavrtěl hlavou. Vzpomněl si na dobu, kdy si myslel, že ve třiceti je člověk starý. Že před čtyřicítkou má člověk to nejlepší za sebou. Že dny, kdy byl muž schopen boje, by měly být před padesátkou dávnou historií, pohádkami, které bude vyprávět svým vnoučatům. A on už přitom načal šestou dekádu, dělá pořád tytéž hlouposti jako zamlada, až na to, že se mu rozpadá tělo a vymočít se je drsnější bitva než zabít muže.

Zatáhl za uzdu a zařadil se za Jereka. Obrátili se k háji zády a pobídlí koně do cvalu. O chvílku později zpoza stromů vyrazila skupina ozbrojenců na koních. Napočítal jich pět a Jerek zamručel, aby ho upozornil na další tři, kteří vyrazili z houští před nimi.

„Bez boje přes ně neprojdeme,“ řekl Kayne a ostražitě si muže prohlížel. Oba Horalové pobídlí koně, vítr Kaynovi províval šedivými

vlasý a Jerekovi tančil po holé lebce. Kayne se odvážil ohlédnout. Jezdci, kteří je pronásledovali, se rychle blížili. „Do hajzlu,“ zamumlal.

Banditům nikdy neuniknou. Koně, na kterých Horalové jeli, měli slušný rodokmen, ale zvířata z těchto stepí byla vyhlášena po celém světě. Když Yahanské kmény náhle zmizely, králi banditů spadli do klína nejvybranější koně v zemi.

Tři z jezdců je dohnali, cválali po jejich boku a snadno s nimi drželi krok. Velitel zvedl ruku způsobem, v němž bylo cosi podezřele pyšného. „Vzdejte se!“ zvolal dramatickým hlasem. „Stůjte, je-li vám život milý.“

Jerek přimhouřil oči a odplivl si. Poslední, co by ho napadlo, je vzdát se, pomyslel si Kayne. Pravděpodobnější bylo, že má v úmyslu prosekát si krvavou cestu přímo skrz ně.

Ztišil hlas a doufal, že ho uslyší jen Jerek. „Měli bysme si to raději odbyt na zemi. Jsou čtyři na jednoho a já soubojům na koních moc nefandím.“

Na okamžik si pomyslel, že ho jeho druh nebere na vědomí, ale o několik vteřin později Jerek škubl uzdou a jeho hřebec prudce zastavil. Kayne udělal totéž a doufal, že se právě nedopustil strašného omylu.

Seskočili z koní a bandité je pomalu obestoupili. Velitel se s ladnou obratností svezl ze sedla, a dokonce se u toho snažil rychle uklonit, k Jerekově viditelné nevoli.

„Nuže.“ Velitel banditů si mnul jemný knír; havraní vlasý měl svázané do culíku a za pasem, pevně obepnutým koženým brněním, mu třel jílec překrásně zdobeného meče. Kayne potlačil kýchnutí, v nose jej zašimrala banditova pronikavá vůně. Muž byl cítit voňavkou.

„Nuže,“ opakoval uhlazený psanec. Krátce se usmál a odkryl zářivě bílé zuby. „Tak se mi zdá, že tu máme loupež. Rád bych řekl, že jste nám dali při pronásledování zabrat, ale byla by to lež.“

Kayne pozoroval Jereka koutkem pravého oka. Vlk skřípal zuby, zbývaly už jen vteřiny, než vybuchne vzteky. Ten hejsek mu pořádně leze na nervy, pomyslel si Kayne.

„Mám návrh,“ řekl Kayne opatrně. „Za pár mincí si u vás koupieme bezpečný průjezd. Vy nám pak hezky zamáváte a půjdeme si každé svojí cestou, všechno pěkně v klidu.“

Velitel banditů zvedl ruku a zamyšleně si promnul bradu. „Vidím, že znáte naše zvyky. Ten měšec, co máte u pasu, vskutku bohatě postačí. Stejně jako vaše zbraně — o dobrou ocel je v tomhle kraji pořád nouze.“

„Běž do prdele.“

Všichni přítomní okamžitě pohlédli na Jereka.

„Žádný buzně svý sekery nedám,“ vysvětlil Vlk trochu zbytečně.

Když všude kolem nich zasvištěla ocel tasených mečů, snažil se Kayne nedat na sobě znát zoufalství. Veliteli banditů se musí nechat, že po meči nesáhl. „Mám za to,“ řekl kníratý vyděděnec pomalu, „že jste v situaci, kdy nemůžete odmítnout.“ Ukázal na váček, který Kaynovi visel u pasu. „Co v tom máš, starochu?“ zeptal se laskavě.

Kaynovy modré oči se po těch urážlivých slovech zúžily, přesto však měšec odvázal a otevřel, aby se všichni banditi mohli podívat na jeho třpytivý obsah. „Čtyřicet zlatáků,“ řekl a snažil se, seč mohl, aby jeho hlas zněl stále přátelsky. Na ukázkou váčkem potřásl, ale v rozrušení svůj pohyb špatně odhadl a opravdový poklad, který uvnitř skrýval, se vysypal na trávu.

Sakra. Nevěděl, jestli se má smát nebo plakat, a tak nasadil úsměv maniaka.

„Čtyřicet zlatáků — a co ještě? Sběrka drahokamů, no ne?“ Bandita se zachechtal sytým, hrdelním smíchem. Ukázal na raneček, jenž ležel zabalený v látce. „Co to před náma schováváš? Dej to sem.“

„To nemůžu udělat,“ odpověděl Kayne. Nyní zněl jeho hlas jak ze železa, tvrdě a ostře. Při vši vůli nemohl jinak, i když věděl, kam

to povede. S Jerekem se na sebe podívali a v té chvíli jim bylo jasné, co se bude dít.

Velitel banditů si opět povzdychl, očividně si celé to drama užíval. Zavrtil hlavou s předstíranou lítostí. „V tom případě si to vezmeme násilím.“

„Strýčku,“ pípl jakýsi hlásek. Byl to ten nejmladší z banditů, hoch stojící veliteli nejbliže. Kayne si ho zamračeně prohlédl. Byl to mladík sotva odrostlý chlapeckým rokem, vytáhlý, se zelenýma očima a jasně zrzavými vlasy. Příliš mladý pro takovou společnost.

„Ticho, Bricku.“ Velitel pohrdavě mávl rukou.

„Ale ti muži...“ zkusil o Brick znovu. Starší bandita se k němu naklonil a vrazil mu pohlavek.

„Řekl jsem ticho. Co je to za způsoby? Nevychoval jsem tě, aby se z tebe stal barbar. Jako tahle hovada.“

„To jste trochu přehnal, šéfe,“ řekl jeden z banditů s náznakem výčitky v hlase.

Velitel zvedl obočí. „Myslel jsem ty Horaly.“ Položil ruku na jílec meče. Druhou rukou si teatrálně přejel přes krk. „Zabte je.“

Brodar Kayne vyhodil měšec s mincemi do vzduchu.

Přeletěl banditům stojícím v kruhu nad hlavou; jejich hladové oči se přísály ke zlatu, které se z váčku sypalo, jak mouchy ke zdechlině. Ztráta pozornosti trvala jen okamžik, ale za tu krátkou dobu se stalo několik věcí.

Kayne sáhl dozadu, vytáhl meč z pochvy a nejbliže stojícímu banditovi setnul hlavu. Vzduchem proletěla rotující sekera a s tupým úderem se zabořila do hrudníku banditovi, jenž stál naproti Jerekovi. Na šokované tváře mužů po obou jeho stranách vystříkla krev a on se svalil jako pytel brambor. Vlk na ně vzápětí udeřil a zbývající sekerou roztínil kůži i kosti.

Na tento neočekávaný zvrát reagoval pouze velitel banditů a rychle se vyšvihl do sedla. Kopanci pobídl koně a vyrazil tryskem pryč, ani se neohlédl.